

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Metzinger Péter ügyvéd (együttműködésben a Trinn Ügyvédi Irodával;) által képviselt (.....) I. r. és az (.....) II. r. felperesnek a (.....) alperes elleni szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti perében a Fővárosi Törvényszék 2015. április 29-én kelt 7.G.44.381/2013/60. számú ítéletével szemben a II. r. felperes és az alperes fellebbezése folytán - zárt tárgyaláson - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a perköltségre is kiterjedően - megváltoztatja és a II. rendű felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 26.000.000 (huszonhatmillió) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból és 2.500.000 (kétfélmillió-öttszázezer) forint lerótt fellebbezési illetékből álló első és másodfokú együttes perköltséget, külön felhívásra az államnak 900.000 (kilencszázezer) forint le nem rótt kereseti és 5.000.000 (ötmillió) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A szám alatt található, helyrajzi szám alatt nyilvántartott ingatlan 1/2-ed tulajdoni hányadát a felperes jogelődje 2003 novemberében a-tól vásárolta meg 250.000.000 forint + áfa vételáron, míg a másik 1/2-ed tulajdoni hányadát az I. r. felperes vásárolta meg 2005. december 16-án a-tól társasházi lakóingatlan építése céljából. A-vel kötött adásvételi szerződésben az ingatlanhányad vételárát 680.000.000 forint + áfa, összesen 850.000.000 forintban határozták meg azzal, hogy az I. r. felperes a „teljes vételárát” a szerződés aláírását követő 30 napon belül fizeti meg. Az adásvételi szerződés aláírásának napján az I. r. felperes birtokba lépett és a eladó hozzájárult ahhoz, hogy az I. r. felperes tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre kerüljön.

Az adásvételi szerződésben a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett szervezett Állandó Választottbíróság kizárólagos illetékességét kötötték ki.

Az I. r. felperes 1/1 tulajdoni hányadát a Budapest 1. sz. Körzeti Földhivatal a számú határozatával jegyezte be az ingatlan-nyilvántartásba vétel jogcímén.

(A felperes valamennyi tagja a 2005. szeptember 29-én megtartott taggyűlésen egyhangúlag

hozzájárult a fenti ingatlan 1 tulajdoni hányadának-tól megvásárlásához 850.000.000 forint vételáron.

A cégnyilvántartás adatai szerint az I. r. felperesnek ekkor a által képviselt alperes 50 %, - 20,83-20,83 %, és 4,17-4,17 % tulajdonosi részesedéssel volt tagja, 2005. május 11-től 2009. november 4-ig ügyvezető is volt.

Ezt megelőzően (2003. október 6. - 2004. december 17.) az I. r. felperes ügyvezetője és közvetlen irányítást biztosító befolyással rendelkező tagja volt.

Az alperes tagjai a perbeli időszakban és voltak, a-é pedig és)

Az alperes és az I. r. felperes között 2006. január 2-án kölcsönszerződés jött létre, mely szerződésben az alperes vállalta, hogy az I. r. felperes részére fejlesztési, beruházási célokra 2006. január 16-ig 888.250.000 forint kölcsönt folyósít évi 16,3 % ügyleti kamat mellett, 2008. október 21-i visszafizetési határidővel. Késedelmes fizetés esetére a Ptk-ban meghatározott törvényes mértékű késedelmi kamatot kötötték ki. Az I. r. felperes tudomásul vette, hogy ha a kölcsönt a szerződésben meghatározott határidőben nem fizeti vissza, az alperes jogosult valamennyi ingó- és ingatlan vagyonára a teljes kölcsönösszeg és járulécai erejéig végrehajtási eljárást indítani.

A kölcsönszerződés megkötésének időpontjában az alperes az I. r. felperes tagja volt, az I. r. felperes üzletrészesének 50 %-a a tulajdonában volt. A fenti kölcsönt tagi kölcsönként vállalta az I. r. felperes rendelkezésére bocsátani.

A kölcsönszerződést tanúként aláírta is, személyi igazolványa számaként került feltüntetésre.

Az alperes 2006. január 13-án 200.000.000 forintot, 2006. január 16-án 688.250.000 forintot (4x150.000.000 forintos és 1x88.250.000 forintos részletben), összesen 888.250.000 forintot utalt át az I. r. felperes-nél vezetett bankszámlájára kölcsön jogcímén, az I. r. felperes pedig ebből 850.000.000 forintot - 2006. január 13-án 162.000.000 forintot, 2006. január 16-án 688.000.000 forintot (4x150.000.000 forintos és 1x88.000.000 forintos részletekben) - utalt át vételár jogcímén, 2006. január 13-án pedig 38.246.663 forintot ingatlanfejlesztéssel kapcsolatos szolgáltatás ellenértékéként a bankszámlájára.

A fenti két adásvételi szerződéssel megvásárolt ingatlanon az I. r. felperes beruházásában épült fel egy 38 lakásos, 2 pinceszint + földszint + 3 emelet beépítésű lakóépület, egy 40 lakásos, pince + földszint + 3 emelet beépítésű lakóépület, egy 30 lakásos pince + földszint + 3 emelet beépítésű lakóépület, egy 48 lakásos pince + földszint + 3 emelet beépítésű lakóépület és egy 44 lakásos pince + földszint + 3 emelet beépítésű lakóépület, amelyekre az I. r. felperes a 2008. március 10. és 2008. október 29. között jogerőre emelkedett használatbavételi engedélyeket 2008. február 29. és 2008. október 28. között kapta meg.

A földhivatal a társasházat a számú határozatával jegyezte be az ingatlan-nyilvántartásba.

Az I. r. felperes 2007. november 23-án a kölcsön törlesztése címén átutalt az alperes részére 136.000.000 forintot, amit ügyleti kamattartozásra számoltak el.

Az I. r. felperes 2008. március 29-én a kölcsön törlesztése címén átutalt az alperes részére 181.818.170 forintot, amiből az alperes a tőketartozásra 160.723.706 forintot, a kamattartozásra 21.094.464 forintot számolt el.

Ezen utalásokra figyelemmel az I. r. felperes 2008. október 28-án 727.526.294 forint tőkére és 179.572.614 forint kamatra tartozáselismerő nyilatkozatot tett és kötelezettséget vállalt arra, hogy

2008. december 12-ig a fizetési kötelezettségének eleget tesz, majd 2008. december 19-én ismételten teljes bizonyító erejű magánokiratba foglaltan elismerte tartozását.

Az I. r. felperes, mint eladó és az alperes, mint vevő 2009. március 10-én ingatlan adásvételi szerződést kötöttek a projekt keretében felépült 18 lakásra, 6 garázsra és 53 tárolóra. A vételárat az általános forgalmi adót is magában foglaló, bruttó 600.386.000 forintban határozták meg. Az alperes a vételárat 60 napon belül volt köteles az I. r. felperes részére átutalással teljesíteni. Az I. r. felperes egyben hozzájárult ahhoz, hogy a lakásokra és a tárolókra adásvétel jogcímén 1/1 tulajdoni arányban, míg a garázsokra a szerződésben meghatározott tulajdoni arányokban az alperes tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre kerüljön. Az alperes a szerződésben megjelölt ingatlanokat első tulajdonosként és továbbértékesítési céllal vásárolta meg.

A Budapesti 1. sz. Körzeti Földhivatal számú határozatával az alperes tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezte.

A ügyvezető által képviselt I. r. felperes és az alperes 2009. március 26-án közjegyzői okiratba foglaltan megállapodást kötöttek. A felperes elismerte, hogy a 888.250.000 forint kölcsönt az alperes 2006. január 16-ig átutalta a részére, azonban 2008. október 21-ig visszafizetési kötelezettségének nem tett eleget. Utalva a korábbi tartozáselismerő nyilatkozatokra a felek egyezően kijelentették azt is, hogy az I. r. felperes fizetési kötelezettségének ezt követően részben eleget tett, így a nyilatkozattétel napján a felperesnek 586.048.992 forint tőke és 265.350 forint lejárt kamattartozása, továbbá a Ptk. szerinti teljes késedelmi kamattartozása áll fenn. Az alperes a 265.350 forint kamattartozást és a késedelmi kamattartozást elengedte. Az I. r. felperes az 586.048.992 forint összegű tőketartozást elismerte.

A kölcsöntartozásban a 2008. október 28-án tett tartozáselismerő nyilatkozatot követően teljesített alábbi I. r. felperesi utalásokat számolták el:

- 2008. október 29-én 20.000.000 forint, 2008. november 7-én 50.000.000 forint, 2008. november 20-án 90.000.00 forint, összesen 160.000.000 forint átutalást, amit az üzleti kamattartozásra számoltak el,
- 2008. december 19-én 50.000.000 forint átutalást, amiből az alperes a tőketartozásra 14.615.815 forintot, a kamattartozásra 35.384.185 forintot számolt el,
- 2008. december 30-án 53.000.000 forint átutalást, amiből az alperes a tőketartozásra 49.772.100 forintot, a kamattartozásra 3.227.900 forintot számolt el,
- 2009. január 21-én 10.000.000 forint átutalást, amiből az alperes a tőketartozásra 3.694.659 forintot, a kamattartozásra 6.305.341 forintot számolt el,
- 2009. február 9-én 20.000.000 forint átutalást, amiből az alperes a tőketartozásra 14.625.534 forintot, a kamattartozásra 5.374.466 forintot számolt el,
- 2009. február 11-én 20.000.000 forint átutalást, amiből az alperes a tőketartozásra 19.708.041 forintot, a kamattartozásra 291.959 forintot számolt el,
- 2009. március 5-én 15.000.000 forint átutalást, amiből az alperes a tőketartozásra 9.056.244 forintot, a kamattartozásra 5.943.756 forintot számolt el,
- 2009. március 19-én 15.000.000 forint átutalást, amiből az alperes a tőketartozásra 11.373.838 forintot, a kamattartozásra 3.626.162 forintot számolt el,
- 2009. március 25-én 20.000.000 forint átutalást, amiből az alperes a tőketartozásra 18.631.072 forintot, a kamattartozásra 1.368.928 forintot számolt el.

Ezen átutalásokra figyelemmel ismerte el az I. r. felperes az alperes felé fennálló tartozását 586.048.992 forint tőke és 265.350 forint kamat összegben.

A 2009. március 26-án kelt tartozáselismerést követően az I. r. felperes a kölcsön törlesztése címén

további átutalásokat (2009. március 27-én 29.000.000 forintot, 2009. április 23-án 3.000.000 forintot, 2009. május 29-én 13.300.000 forintot, 2009. június 25-én 5.420.000. forintot, összesen 50.720.000 forintot) teljesített, amelyek az elszámolásba nem kerültek be.

Az I. r. felperes a vételárról a számlát 2009. június 10-én 2009. július 19-i fizetési határidővel VE000086. szám alatt 500.321.667 forint + 100.064.333 forint áfa, összesen 600.386.000 forintra bocsátotta ki az alperes felé ingatlanértékesítés jogcímén, mely számlát 2009. július 13-án ST000012. szám alatt kiállított számlával sztorizozott. Ezzel egyidejűleg a vételárról VE000090. szám alatt új számlát bocsátott ki 500.321.667 forintról azzal a megjegyzéssel, hogy a 100.064.333 forint összegű általános forgalmi adót az Áfa-törvény 142. §-a alapján a vevő (alperes) fizeti.

A végleges számla kiállítását követő napon - 2009. július 14-én - a peres felek kompenzációs megállapodást kötöttek, egybe számolták a felperes kölcsön jogcímén fennálló 586.048.992 forint tartozását és az alperes vételár jogcímén fennálló 500.321.667 forint tartozását. Megállapították, hogy az I. r. felperes az alperessel szemben kölcsön jogcímén fennmaradt tartozása 85.727.325 forint, amelynek a megfizetéséről a megállapodásban nem rendelkeztek.

Az I. r. felperes a kompenzációs megállapodást követően is teljesített az alperes részére 2009. augusztus 5-én 29.000.000 forintot és 2009. október 29-én 4.200.000 forintot.

(A felperes tagjai 2009. november 4-én eladták az összesen 24.000.000 forint névértékű üzletrészeiket 1.000.000 - 1.000.000 forintért és vevőknek. Ezen a napon felmentvényt adtak ekkor lemondott ügyvezető részére.

A felperes könyveiben ekkor az alperes részére átruházott ingatlanok tulajdonjoga, az ingatlan adásvételi szerződésben kikötött vételár-követelés, az alperessel megkötött kölcsönszerződés szerinti tartozás nem szerepelt.

A felperes új tagjai üzletrészeiket 2010. március 10-én átruházták, aki azt 2010. augusztus 9-én továbbruházta a-re és

Felperes későbbi ügyvezetői,,, majd és 2010. augusztus 9-től lettek, majd a perindítást követően 2011. január 5-től)

Az I. r. felperes 2010. szeptember 17-én előterjesztett, utóbb módosított keresetében elsődlegesen az alperessel (I. r. alperessel) 2009. március 10-én létrejött ingatlan adásvételi szerződés érvénytelenségére hivatkozva az alperes, valamint az alperestől ingatlantulajdont szerző származékos szerző (II-XVI. r.) alperesek tulajdonjoga bejegyzésének törlését, saját tulajdonjogának visszajegyzését kérte, továbbá ugyancsak az eredeti állapot helyreállítása keretében az alperes kötelezését a visszaszolgáltatandó ingatlanok időközbeni - a bruttó 600.386.000 forint szerződéses ár után a 2009. május 9-i szerződéses fizetési határidőtől a visszaszolgáltatás időpontjáig számított jegybanki alapkamatban megjelölt - hasznosítási értékének, és késedelmi kamatainak megfizetésére. Másodlagosan az alperes kötelezését kérte az eredeti állapot helyreállításából kimaradó ingatlanoknak a 2009. március 10-i szerződésben rögzített bruttó 283.904.333 forint vételára, és ennek kamatai megfizetésére. Harmadsorban, az alperest 600.386.000 forint vételár visszafizetésére, továbbá ezen összeg utáni késedelmi kamatok megfizetésére kérte kötelezni. A 2009. március 10-i ingatlan adásvételi szerződés semmisségét állította két okból, egyrészt annak 2006. évi IV. törvény (Gt.) 141. § (1) bekezdés m) pontjába ütköző, másrészt a jóerkölcsbe ütköző voltából. Egyebek mellett arra is hivatkozott, a cégnyilvántartás adataival szemben valójában és voltak a tényleges tulajdonosai, ezáltal a bejegyzett tagok által a taggyűlésen az ingatlanok eladására nézve nem került akarat kifejtésre. Csatolta által 2009. március 16-án aláírt „Tényleges tulajdonosi nyilatkozat” elnevezésű okiratot, mely szerint a tényleges tulajdonosa és

A jóerkölcsbe ütközés körében arra hivatkozott, alperes lényegében ellenérték nélkül jutott hozzá a peresített ingatlanokhoz, mivel az alperesnek 2009-ben nem volt olyan valós követelése vele szemben, amit beszámíthatott volna az átvett ingatlanvagyon vételárával szemben. E körben arra utalt, az alperessel 2006. január 2-án létrejött kölcsönszerződés a 208.250.000 forintot meghaladó részében színlelt és jóerkölcsbe ütköző, de annak jóváhagyása sem történt meg a taggyűlésé által. Vitatta, hogy a szerződés az okiraton feltüntetett dátum időpontjában jött volna létre, mivel kölcsönszerződésben megjelölt személyi igazolványának kibocsátására csak 2006-ot követően került sor. A BH.2012.210. számon közzétett döntés értelmében is valótlan tartalmú az az okirat, amely nem helytállóan tartalmazza annak keltét, a valótlan tartalmú okirat sem a felek szerződéses akaratának, sem a jogszabályoknak nem felelhet meg. Mindezek alapján állította, az alperesnek valójában soha nem állt fenn 888.250.000 forint kölcsönkövetelése vele szemben, az akaratuk ténylegesen 208.250.000 forint nyújtására irányult, alperestől összesen 208.250.00 forint kölcsönt kapott a telek megvásárlására, ezen összeget visszafizette, ennek ellenére kötöttek úgy kompenzációs megállapodást, hogy akkor már nem volt az alperes felé kölcsöntartozása. A 888.250.000 forint kizárólag formális banki műveletek segítségével került „egy pillanatra”, több részletben jóváírásra a számláján, mely összeg egyszerre sosem állt sem az alperes, sem saját maga rendelkezésére. A részösszegek ugyanis tőle azonnal továbbutalásra kerültek az alperes érdekeltségébe tartozó-hez. A Kft. az összegeket visszajuttatta az alpereshez, és az átutalási kör újra kezdődött. Úgy utalta több részletben az alperes a kölcsönt, hogy annak egyösszegű megfizetésére vállalt kötelezettséget. Amennyiben könyvszakértő igazolja, hogy alperesnek 2006. január 13-a és 16-a között valójában nem állt rendelkezésére egyszerre 888.250.000 forint forrás, akkor egyértelműen megállapítható, alperes valójában nem is nyújthatott ekkora összegű kölcsönt neki. Ahhoz pedig, az alperesnek előbb teljesítenie kellett volna ahhoz, hogy a kölcsön visszafizetésére igényt tarthasson. A színlelés oka a projekt kapcsán megvalósított kettős elszámolás volt, más adatok szerepeltek a könyveiben, és más az egyéb kimutatásokban: a leplező okiratok megfelelnek az ún. technikai (fiktív) elszámolásnak, míg a leplezett valós elszámolás nem az írásbeli szerződésekből, hanem egyéb körülményekből, például korábbi ügyvezetője levelezéséből, a kettős elszámolásról készített táblázatokból derül ki. Utalt arra is, az általa megbízott okmányszakértő véleménye szerint a 2008. október 28-ára és 2008. december 19-ére keltezett tartozáselismerő nyilatkozatok nagy valószínűséggel egy időben keletkeztek a 2006. január 2-ára keltezett kölcsönszerződéssel. A bizonyítékok a maguk összességében értékelendők.

A-vel kialakított vételár is ténylegesen 208.250.000 forint volt, a szerződés szerint ugyanakkor a általa bruttó 187.500.000 forint értékben vásárolt ingatlanrész részére bruttó 850.000.000 forintért értékesítette. A-vel létrejött adásvételi szerződése érvénytelenségét a bíróságnak hivatalból kell figyelembe vennie. A 208.250.000 forint felett ellenértékként megfizetett a-nek 38.246.663 forintot, de ezek 246.496.663 forint együttes összegét meghaladó alperesi 2006. január 13-i és 16-i átutalások mögött nem volt valós gazdasági szolgáltatás. Keresete célját abban jelölte meg, hogy az alperessel fennállott jogviszonya a valós elszámolás szerint kerüljön rendezésre.

Kitért arra is, a 2007. évi CXXVII. törvény (áfa-törvény) 2009-ben hatályos 86. § (1) bekezdés j) pontja alapján az adásvételi szerződés, mint termékértékesítés nem volt áfa-mentes, tehát még az alperes általa vitatott beszámítása sem fedezi a teljes vételárat, hanem csak annak áfa nélküli, nettó értékét.

A harmadlagos keresetét arra alapította, hogy az alperes a szerződéses bruttó 600.386.000 forint vételárat ténylegesen nem fizette meg. Hangsúlyozta, hogy a jelen per tárgyát az alperessel létrejött jogviszonyok képezik. Ezen jogviszonyoktól a bejegyzett tagjai és a tényleges tulajdonosai közötti volt, vagy jelenlegi jogviszonyok függetlenek, miként független a volt ügyvezetője és a közte lévő jogviszonyok is. és a pernek nem alanyai, ezért a közöttük lévő, akár vele, vagy tőle független jogviszonyok és esetleges elszámolás és egyéb viták is közömbösek. Igényét, mint a

bejegyzett tagjaitól és tényleges tulajdonosaitól elkülönült jogalanyisággal, önálló vagyoni jogokkal és érdekekkel rendelkező, elkülönült jogalany saját jogán érvényesíti alperessel szemben.

Egyebek mellett mellékelte 2009. január 5-énnak,nak ésnak írt e-mail levelét, mellyel megküldte a Projekt finanszírozás elszámolásait, mely azt is tartalmazta „ennek megfelelően van egy valós elszámolási táblázat minden lapon, amely a fenti elveknek megfelelő, valamint egy olyan elszámolás, amely a cégek közötti, papíron létrejövő elszámolás lenne”, valamint válaszlevelét, mellyel mindenkit a táblázatok kimentésére és a gépből kitörlésére kért (F/57/4.), továbbá ugyanezen személyeknek 2009. január 6-án írt e-mail levelét, mely szerint a 2008. december 31-i vevői kimutatásokból láthatóan a projekt kb. 1.100.000.000 forint bruttó plusszban van (F/57/3.). Továbbá valós pénzmozgásokat feltüntető és az okiratok szerinti elszámolást tartalmazó táblázatokat csatolt, valamint okmányszakértői véleményt annak alátámasztására, a kölcsönszerződés aláírására, bélyegzőnyomattal ellátására 2006. január 2-án semmiképp sem kerülhetett sor, legfeljebb 2009-ben vagy azt követően, továbbá a állásfoglalását arról, az alperessel kötött ingatlan adásvételi jogügyletre nem alkalmazható az áfa-törvény fordított adózásra vonatkozó 142. §-a, vagyis a felperesnek a számlán 20 % áfát kellett volna megállapítania, felszámítania és befizetnie. Ábrát (pénzkarika) csatolt annak alátámasztására, a 888.250.000 forint öt körben miként forgott körbe, valamint benyújtotta a Készenléti Rendőrség bűnügy áttételére vonatkozó határozatát azzal, a nyomozás során is megállapításra került 2005. december 16-án fiktív, négyszeresen túlárazott adásvételi szerződést kötött a-vel a perbeli ingatlan tekintetében. Csatolta a okiratát arra nézve, a projekt költségben a telekvásárlás költsége nettó 437.000.000 forint, valamint a-vel létrejött szerződés megkötésének időpontjában a környékbeli ingatlanok forgalmi értéke vonatkozásában igazolást nyújtott be.

Indítványozta a kibocsátó hatóság megkeresését annak igazolására, számú személyazonosító igazolványa mikor került kibocsátásra, szakértő kirendelését annak megállapítására, az alperes milyen forrásból utalta át hat részletben a kölcsönösszeget neki, illetőleg az általa a-hez azonnal továbbutalt ugyanezen részletek miként kerültek vissza az alpereshez, az alperes felhívását a kölcsön állítólagos forrását képező hitelszerződés és annak teljesítésével kapcsolatos okiratok csatolására is.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Valamennyi perbeli szerződés, jogügylet tekintetében hangsúlyozta, hogy azok a felek tényleges szándékát tükrözik, mind tartalmában, mind pedigösszepszerűségében, melyet a ténylegesen megvalósult pénz- és ingatlan mozgások teljes körűen alátámasztanak. A szerződések az azokon szereplő időpontokban jöttek létre, a dátumoknak azon okból sincs jelentősége, a szerződések megkötése nem volt írásbeli alakhoz kötve. Kitért arra is, hogy az I. r. felperes a beruházást csak külső forrásból tudta finanszírozni, ezért egyrészt a kötött hitelszerződése 2.882.000.000 forint hitelfelvételét tette számára lehetővé, másrészt maga is 2006. január 16-ig 888.250.000 forint hitelt bocsátott a felperes rendelkezésére, melyből a felperes a felé fennállt vételártartozását kiegyenlíthette.

Az I. r. felperes a 2006. január 2-án létrejött kölcsönszerződésből eredő vele szembeni kötelezettségének nem tett eleget, ezt a körülményt tartozáselismerő nyilatkozatokkal is megerősítette. A kölcsön összegét és annak meg nem fizetett részét közjegyzői okirat is alátámasztja. Az adásvételi szerződésből eredő vételártartozása a 2009. július 14-én megkötött kompenzációs megállapodásban foglaltak szerint rendezésre került, az I. r. felperessel szembeni kölcsönkövetelését beszámította az I. r. felperes felé fennálló, VE000090. számú számlában megjelölt 500.321.667 forint vételártartozásába. A teljes vételártartozása kiegyenlítésre került, tévesen hivatkozik ezért az I. r. felperes arra, az ingatlanokhoz ellenérték nélkül jutott. Az ügyletekben érintett valamennyi fél tagok által elfogadott könyveiben, hivatalos beszámolóiban az ingatlan vételára, a kölcsön összege is éveken keresztül könyvelésre került. Az I. r. felperes könyveiből a részére eladott ingatlanok és a vételártartozás is kivezetésre kerültek. Mivel az ingatlan

tulajdonjogának-tól 680.000.000 forint + áfa összegű vételáron megszerzése is a felek valós akaratát tükrözi, ebből következően nyilvánvaló, hogy az annak forrásául szolgáló kölcsönügylet is a szerződésben foglalt tartalommal jött létre.

Kiemelte, hogy gazdasági, pénzügyi értelemben egy adott pénzügyi művelet, pénzösszeg nem válik valótlan „technikai”, színlelt műveletté, pénzzé attól, hogy az egyes gazdasági szereplők között forog. Az egyes, egymástól független gazdasági szereplők, még ha azok tulajdonosi körében átfedések is vannak, közötti finanszírozási, keretfinanszírozási ügyletek ezen ügyleteket nem teszik valótlanná, színleltté, ezek a gazdasági életben elfogadottak. Az I. r. felperes az állításait feltételezésekre, egyoldalú információkra alapozza. A zavaros, egymásnak ellentmondó tanúvallomások is azt támasztják alá azonban, a szerződő felek akaratát és a felperes közötti ügylet, valamint a közte és felperes között létrejött adásvételi, valamint kölcsön jogügylet tekintetében is annak tényleges megkötésére, teljesítésére irányult, a feleknek tehát kétséget kizáróan valós ügyleti akaratát állt fenn.

Kérte a becsatolt e-mailek, az azokkal kapcsolatos informatikai vélemény, okmányszakértői vélemények, kimutatások, „pénzkarika” ábra figyelmen kívül hagyását, felperes bizonyítási indítványai elutasítását.

Az elsőfokú bíróság széles körű tanúbizonyítást folytatott. Tanúként hallgatta meg, korábbi felperesi tagot és ügyvezetőt,, korábbi felperesi tagot, korábbi felperesi ügyvezetőt és tagot, felperesi ügyvezetőt, az alperesben résztulajdonosot, személyesen alperesi ügyvezetőt.

..... egyebek mellett előadta, hogy a felperes az alperes által folyósított kölcsön összegből fizette ki a-nek a vételárat. Arra nem emlékezett, hogy a tényleges tulajdonosi nyilatkozatot milyen céllal írta alá, minden bizonnyal elírásról van szó. Az alperes részére az ingatlanok listaáron kerültek eladásra. A projekt a felperes részére nem hozott nyereséget. Többféle táblázat készült.-ral a viszonya jelenleg ellentmondásos. Arra nézve nem tudott nyilatkozni, hogy a vételár tekintetébennak ésnak milyen megállapodása volt. A felperes és a projekt gazdasági adatait külön kell választani, a felperes adatai és könyvelése mindig a tényleges jogügyleteken alapultak. Olyan megbeszélésen vett részt, ahol megbeszélték, hogy 680 millió forint + áfa lesz a vételár. A projekt elszámolás különbözik a felperes elszámolásától. A projekt elszámolásánál az 500 millió az egész telek költségére tekintettel volt kimunkálva.

..... előadta, hogy nincs tudomása arról a vételárat az alperes ténylegesen megfizette volna a felperesnek. A projektben, az elszámolásokban részt vett, 1 milliárdos eredményről lehet beszélni. Kifejezett kimutatásai is vannak, amit magával hozott. Véleménye szerint felárazták a által megszerzett 1 tulajdoni hányadot, a banki hitel visszafizetését követően a projekt zárásakor így tudták kivenni a profitot. A projekt megvalósítását ténylegesen és végezte. tulajdonában álló üzletrész tekintetében neki volt képviseleti joga,sal,, míg képviseletében az alperes vett részt a felperesben. A projekt megvalósítása során nevében és érdekében járt el mindvégig. Mind a kölcsönszerződés, mind a vételár tekintetében 208.250.000 forint került a kimutatásban szerepeltetésre. Háromféle kimutatás és elszámolás volt folyamatban, így a projekt vége felé annak megfelelően három különböző kimutatás szerint voltak a feleknek egymással szemben követeléseik. Tud arról, hogy a 2005. decemberi szerződésben magasabb vételár került kikötésre a ténylegesnél, és körbeutalásokról is volt szó.

..... úgy nyilatkozott, a projekttel kapcsolatos kimutatásokat készített, a megvalósításával kapcsolatos adatokat követte, tudomása volt arról, a tényleges könyvelés eltér a valóságos adatoktól, egy kettős kimutatást vezettek végig. 250.000.000 forint volt a tényleges vételár, a projekt

megvalósításához alapul vett telek fele része került ennyibe. A valós vételárhoz szükséges kölcsönt meghaladó, mintegy 363 millió forinttal magasabb összeg került könyvelésbe. A könyveléstől eltérő tényleges adatok a valós adatokat tükrözték.

..... úgy nyilatkozott, hogy a tagsági jogviszonya megszűnését követően az üzleti döntéseket változatlanul ő hozta. A 2005. második felében felárzva adta el a felperesnek az 1 tulajdoni hányadot, ez kérése volt, hogy a projekt elején adómentesen ki tudjon venni bevételeket. A vételár ténylegesen a megegyezésük szerint ekkor 208,5 millió forint + áfa, bruttó 250.000.000 forint volt. Technikai körbeutalásokra került ezt követően sor. 2006. január 16-án négyszer utaltak körbe 150.000.000 forintot. Ezt intézte, aki a és az alperes felett is diszponált. Ezt az ügyletet említették minden elszámolásban technikai kölcsönnek, fiktív átutalásnak. Formális taggyűlések megtartására soha nem került sor, a taggyűlési határozattervezeteket -nak és neki küldte meg e-mailben. is tudja, ténylegesen 250.000.000 forint bruttó összeg volt a tényleges vételár, amelyen megállapodtak-fal, valamennyi számítást ezen a számadaton alapulva készített 4 évig havi rendszerességgel.

..... előadta, hogy az alperes által folyósított összeg továbbutalására két számla alapján került sor, egyrészt a részére 850.000.000 forint bruttó összeg vételár címén, valamint szintén a által kibocsátott számla alapján 38.246.663 forint összegben. Érthetetlen miért fizetett a felperes 850.000.000 forintot azért az 1 ingatlanhányadért, amit 2004 áprilisában 187.000.000 forintért megszerezhetett volna. elmondta azt is, adóoptimalizálás érdekében került sor költségek lekönyvelésére.

Dr. előadta, hogy a felperes döntéseit és a tulajdonosok köre hozta meg. Elképzelhetőnek tartotta, hogy a projekt finanszírozásáról beszélt-sal. A 2005-ben adásvételi szerződéssel átruházta az ingatlan tulajdonjogát a felperesre, a felek szándéka ténylegesen a tulajdonjog átruházására irányult. A kikötött vételárat, magát a jogügyletet a jelen per megindításáig senki nem kifogásolta. A a vételárat teljes körűen megkapta a felperestől.

..... elmondta, hogy az alperes kölcsönt nyújtott felperesnek a telek megvásárlásához, amelyre tekintettel aztán a a projekt megvalósításához nyújtott nagyobb összegű hitelt. Az alperes a kölcsönszerződés teljesítéséhez a-tól vett fel hitelt. Volt egy hitelkerete, amit igénybe tudott venni. Nem a biztosította azt részre. A felperes soha nem vitatta a kölcsöntartozását, közjegyzői okiratba foglalt elismerésére is sor került.

Az elsőfokú bíróság 2012. december 5-én kelt 18.G.41.670/2010/104. számú ítéletével a keresetet elutasította. Egyebek mellett arra az álláspontra helyezkedett, hogy az I. r. felperes nem tudta bizonyítani, a-vel megkötött adásvételi szerződésben kikötött vételár összege színlelt, a leplezett és a felek szándéka szerinti vételár jóval alacsonyabb, kizárólag azt kellett kifizetnie a kölcsönből. A szerződéses szabadság talaján a felek egyező akarattal eltérhetnek a forgalmi adatok alapján indokolt értéktől. Az adásvételi szerződést annak megtámadása hiányában érvényesnek tekintette. A továbbiakban megállapította, hogy az alperes a taggyűlési határozattal jóváhagyottan megkötött kölcsönszerződésnek megfelelően az I. r. felperes rendelkezésére bocsátotta a kölcsön összegét, így a felperesi visszafizetésekre is figyelemmel a keresettel érintett adásvételi szerződés megkötésekor alperesnek fennállt az I. r. felperessel szemben a későbbi kompenzációs megállapodásban a vételár-követeléssel szemben beszámított követelése. A további bizonyítási indítványok szerinti bizonyítási eljárást, mint szükségtelent, mellőzte. Rámutatott, hogy az alperes a módosított adásvételi szerződésnek és az I. r. felperes által kibocsátott számlának megfelelően teljesített a Ptk. 296. §-a alapján a felperessel szemben fennálló követelése beszámításával, az I. r.

felperes által elfogadottan, az alperesi követelés beszámítása pedig az I. r. felperes leszámított követelését megszüntette, így felperes harmadlagos keresete sem alapos.

Az I. r. felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2013. október 11-én kelt 16.Gf.40.319/2013/6. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének az I. r. felperes alperessel szembeni harmadlagos - az ingatlanok vételára megfizetése iránti - kereseti kérelmét elutasító rendelkezését - az alperes javára megítélt perköltségre és az I. r. felperest kereseti illeték államnak megfizetésére kötelező rendelkezésére is kiterjedően - hatályon kívül helyezte, és ebben a körben az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az elbírált rész tekintetében kötelezte az I. r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a VIII. és XIV. rendű alperesnek 200.000 forint + áfa - 200.000 forint + áfa összegű másodfokú perköltséget. A hatályon kívül helyezett rész tekintetében az I. r. felperes és az I. r. alperes másodfokú perköltségét 2.000.000 forint + áfa - 2.000.000 forint + áfa összegben, az I. r. felperes által le nem rótt fellebbezési eljárási illeték összegét 2.500.000 forintban állapította meg. A részítélet indokolásában a 2009. március 10-én létrejött ingatlan adásvételi szerződés semmisségét az elsőfokú bírósággal egyezően maga sem találta megállapíthatónak, és ebből következően az I. r. felperes kártérítési igényét is megalapozatlannak ítélte. Rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság helytálló álláspontra helyezkedett akkor, amikor a kereseti kérelmek elbírálása során a cégjegyzékbe bejegyzett tagokat tekintette a felperes tagjainak, megalapozatlanul hivatkozott az I. r. felperes a taggyűlés jóváhagyásának hiányában a 2009. március 10-i ingatlan adásvételi szerződés jogszabályba ütköző, semmis voltára. Rögzítette továbbá, hogy az I. r. felperes és a között 2005. december 16-án létrejött ingatlan adásvételi szerződés választottbírói kikötést tartalmazott. A perben arra adat nem merült fel, hogy ezen szerződés érvényessége tekintetében a felek választott bírói eljárást folytattak volna, ezért a szerződést az abban foglalt tartalommal érvényesnek kellett tekinteni, annak felülvizsgálatára a jelen eljárásban lehetőség nem volt, így az ott kikötött vételár sem volt vitássá tehető. Így abból kellett kiindulni, hogy a felperes a-tól azt a telekingatlant, amelyre a lakóingatlanokat felépítette, 850.000.000 forint vételárért vásárolta meg. Az elsőfokú bíróság az ellentmondásos perbeli adatok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti megfelelő mérlegelésével, értékelésével, figyelemmel a-vel létrejött adásvételi szerződés vételárára nézve írtakra is, helytálló jogi következtetésre jutott azzal, hogy nem volt ítéleti bizonyossággal megállapítható, a felek (I. r. felperes és alperes) szerződéses akarata ne a kölcsönszerződésben foglalt 888.250.000 forint kölcsön nyújtására vonatkozott volna.

Rámutatott, hogy az a körülmény, hogy utóbb a felek a vételár megfizetésére vonatkozó szerződéses rendelkezéstől eltértek, és az alperes a vételárat a 2009. július 14-én kötött megállapodás alapján az I. r. felperessel szembeni kölcsönkövetelése vételárba beszámításával teljesítette, a 2009. március 10-i adásvételi szerződést nem teszi jóerkölcsbe ütközővé. A beszámítás jogszerűségének, összecszerűségének a felperes vételár-követelése vonatkozásában van jogi jelentősége. Helytálló ezért az elsőfokú bíróság valamennyi alperessel szembeni elsődleges kereseti kérelmet, és az alperessel szembeni másodlagos kereseti kérelmet elutasító ítéleti rendelkezése.

Úgy ítélte meg ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság tévedett a harmadlagos kereseti kérelem vonatkozásában. E tévedése azon álláspontjából eredt, hogy mivel az I. r. felperes is elismerte, hogy kizárólag kölcsönből fizette meg a vételárat a részére, megállapíthatónak találta, hogy a szerződésben rögzített teljes kölcsönösszeg rendelkezésére került. Az I. r. felperes ugyanakkor a perben következetesen vitássá tette a ténylegesen folyósított kölcsön összegét, számos bizonyítékot csatolva, bizonyítási indítványt előterjesztve. Lényegében azt állította, hogy a 888.250.000 forint kölcsönt alperestől nem kapta meg, az alperes által számára nyújtott kölcsönt pedig visszafizette, így 2009. július 14-én már nem volt alperessel szemben olyan tartozása, amelyet az alperes a vételár-követelésébe beszámíthatott volna. Továbbá arra is hivatkozott, hogy a beszámítás összecszerűségében is megalapozatlan azon okból, hogy csupán a vételár nettó 500.321.667 forint

összegébe került az alperessel szembeni - egyébiránt már nem létező - tartozása beszámításra. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vételár követelés címén előterjesztett harmadlagos kereseti kérelem tekintetében nem lehet megnyugtató módon állást foglalni, e körben további vizsgálat, bizonyítás szükséges, melytől az I. r. felperes nem lett volna elzárható. Meghagyta az elsőfokú bíróságnak, hogy vizsgálnia szükséges, hogy az alperes a 2006. január 2-i keltezésű kölcsönszerződésben foglaltaknak megfelelően valóban nyújtott-e az I. r. felperesnek a 2006. január 13-án és január 16-án több részletben történt átutalással összesen 888.250.000 forint kölcsönt. Az elsőfokú bíróság a vizsgálat eredményétől függően lesz abban a helyzetben, hogy megalapozottan állást foglalhasson arról, volt-e az alperesnek az I. r. felperessel szemben 2009. július 14-én olyan kölcsönkövetelése, amelybe a vételártartozása beszámítható volt. E körben nem mellőzhető a beszámítás alapjául szolgáló vételár-követelés összegszerűségére vonatkozó felperesi állítás, hivatkozás megalapozottságának vizsgálata sem. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróságnak a határozatát a Pp. 221. § (1) bekezdésében írtak szerint megfelelően indokolnia kell, abból egyértelműen megállapíthatónak kell lennie, mely körülményt vett a mérlegelésnél irányadónak, valamely tényt milyen okból nem talált bizonyítottnak, a felajánlott bizonyítást milyen okból mellőzte.

Az I. r. felperes a fellebbezése kiegészítésében az alperes valós kölcsönkövetelése hiányának alátámasztásául hivatkozott egyebek mellett a Fővárosi Főügyészség 2013. június 25-én kelt NI.8508/2011/22-I. számú határozatában írtakra.

A megismételt eljárásban a perbeli követelés engedményezése folytán az I. r. felperes perbeli jogutódja a II. r. felperes lett. Az I. r. felperes perből elbocsátásához az alperes nem járult hozzá.

A II. r. felperes az I. r. felperes pontosított keresetét összegszerűségében továbbra is fenntartotta és az alperes kötelezését kérte a Ptk. 365. § (1) bekezdése alapján a 2009. március 10-én megkötött adásvételi szerződésből eredő 600.386.000 forint vételárnak és ennek 2009. május 9-től a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301/A. § szerinti késedelmi kamatának a megfizetésére. Kérte továbbá jogalap nélküli gazdagodás jogcímén az alperes kötelezését 542.596.416 forint tőke megfizetésére azzal, hogy ilyen összegben jogalap nélküli fizetéseket teljesített az alperes felé. Az I. r. felperes nyilatkozatait fenntartva állította, hogy az alperes ténylegesen csak 208.250.000 forint kölcsönt nyújtott telekvásárlásra az I. r. felperesnek, amit az I. r. felperes teljes egészében visszafizetett, ezért nem volt az alperesnek az I. r. felperessel szemben olyan követelése, ami az I. r. felperes vételár-követelésébe beszámítható lett volna.

Változatlanul fenntartotta azt a nyilatkozatát a BH2012. 210. szám alatt közzétett eseti döntésre utalással, hogy a 888.250.000 forint összegre létrejött, becsatolt kölcsönszerződés valótlan tartalmú, sem a felek szerződéses akaratának, sem a jogszabálynak nem felel meg. Állította, hogy az okirat nem az abban feltüntetett időpontban, hanem jóval később keletkezett. Továbbra is hivatkozott arra, hogy a felek tévesen alkalmazták a fordított áfát. Az adásvételi szerződés az egyenes áfa hatálya alá esett, az ügylet áfaköteles volt, mivel a használatbavételi engedélyek jogerőre emelkedése és az értékesítés között két év nem telt el, és az első rendeltetésszerű használatbavétel sem történt még meg. A felperesnek jelenleg is fennáll a 100.064.333 forint áfa bevállalási és elszámolási kötelezettsége a költségvetéssel szemben, mely összeg a vételár része, de nem került megfizetésre. Ezen összeggel az alperes mindenképp tartozik, mivel beszámítással csak 500.321.667 forintot teljesített. A számla kiállítása az I. r. felperes közjogi kötelezettsége volt, a teljes vételár megfizetése viszont az alperes felperessel szembeni polgári jogi kötelezettsége. A sztorizált számla bekerült az I. r. felperes könyvelésébe, az I. r. felperes az adóhatóságtól ehhez a számlához kapcsolódóan nem kapott felhívást az áfa befizetésére. Jelen ügyben közömbös, hogy a vételárra eső áfával az alperes elszámolt-e a költségvetés felé, és ha igen, miként.

Hangsúlyozta, hogy önmagában a kölcsönszerződés nem keletkeztet fizetési kötelezettséget az adós

oldalán, mint ahogy az I. r. felperes és az alperes közötti banki átutalások sem bizonyítják önmagukban a kölcsön tényleges rendelkezésre bocsátását. A „pénzkarika” ábra bizonyítja, hogy az első 200.000.000 forint átutalását követően minden egyes átutalásnak a forrása az előző átutalás visszaérkezése volt, azaz ugyanaz a pénz ment körbe a felek között. Az AVÉ2013/8. eseti döntésre utalással hivatkozott arra, hogy nem mellőzhető az arra vonatkozó bizonyítás lefolytatása, hogy az alperes és a „pénzkarika” többi szereplője rendelkezett-e a 888.250.000 forint kölcsön nyújtásához elegendő forrással. Az alperes vételár tartozásának meghatározása során kérte figyelembe venni, hogy 2009. március 26. és 2009. július 14. között 4 részletben teljesített további 50.720.000 forintot és 2009. július 14-ét követően 2 részletben átutalt további 33.200.000 forintot az alperes részére. Álláspontja szerint, mivel az alperes a „pénzkarika” ábrán bemutatott körbeutalásokat bírói felhívás ellenére nem vitatta, ezért ezt a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján bizonyított ténynek kell tekinteni. E körben hivatkozott az F/57/5. sorszám alatt csatolt táblázatokra, ezen belül is kiemelten a telekvásárlással kapcsolatos, által összeállított táblázatra, ami bizonyítja, hogy összesen 200.000.000 forint hitel lett felvéve és a szükséges finanszírozás 208.250.000 forint volt (ami 177.650.000 forint áfából és 30.600.000 forint egyéb költségből állt). Kiemelte, hogy által összeállított táblázati kimutatások ellentétben állnak a kölcsönszerződésben foglaltakkal. nem a szerződésben feltüntetett 16,3 %-os kamatlábbal számolt, ellentmondásos a kezelési költség elszámolása, és ellentmond azon e-mailjével, ami szerint a telekvásárlási hitel esetében a kamat a nyereség függvénye. Utalt arra is, hogy a felek könyveléséből nem lehet imperatív módon visszakövetkeztetni a felek közötti tényleges gazdasági eseményekre. Azt is vizsgálándónak tartotta, hogynak, illetőleg a-nek miből volt és mennyi forrása. A tőkemozgásnak és a teljesítésnek lehet csak jogcíme, nem pedig fordítva. A szerződéses jogcímből önmagában nem keletkezik átruházható vagyon, épp ellenkezőleg, a szerződésnek a jogcíme szerinti teljesítéséhez van szükség tőkére. Mindezek alapján állította, hogy az I. r. felperes 2009. március 6-án, illetve 2009. július 14-én túlfizetésben volt, az alperes felé nem állt fenn tartozása.

A felek közötti elszámolás körében kérte értékelni a által készített és F/57/5. szám alatt csatolt táblázatokat, különös tekintettel a telekvásárlási kölcsönre vonatkozó táblázatra; az F/57/2. sorszám alatt csatolt e-mailt, amely bizonyítja, hogy küldte meg a táblázatokat 2009. január 5-én; a fellebbezési eljárásban csatolt NF.8508/2011/22-I. számú fővárosi főügyészségi határozat azon tartalmát, hogy a vagyoni hátrány nem a gazdasági szervezetek közötti körbeutalás következménye, hanem bizonyítottsága esetén a kölcsön folyósításának valótlanására utalhat; az F/57/5. sorszám alatt csatolt okmányszakértői véleményt, amely bizonyítja, hogy a kölcsönszerződés okiraton az alperes bélyegző lenyomata nem keletkezhett 2006-ban, legfeljebb 2009-ben; 67. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt tanúvallomását, miszerint nem volt tudomása arról, hogy az alperes az adásvételi szerződés szerinti vételárát megfizette, továbbá, hogy nem volt az alperesnek a vételárba beszámítható követelése a felperessel szemben; 67. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt tanúvallomását, miszerint az alperes által a telekvásárlásra nyújtott kölcsön 208.500.000 forint + áfa volt; a 68. sorszám alatt csatolt hitelszerződés 1. számú módosítását, ami szerint a telekvásárlás teljes összege 505.000.000 forint volt; az F/57/2. sorszám alatt csatolt szakvélemény 2. számú e-mail mellékletét, amelyben úgy nyilatkozik, hogy az alperes által a telekvásárlásra nyújtott kölcsön kamata a nyereség függvénye; a fellebbezési eljárásban becsatolt tényleges tulajdonosi nyilatkozatot, ami szavahihetőségét teszi kétségessé és ami alátámasztja a felperes azon tényállítását, hogy a felperes tényleges tulajdonosai és voltak; az F/47/2. sorszám alatt csatolt szakvélemény mellékletét képező, által írt e-mailek tartalmát és az ennek számos ponton ellentmondó tanúvallomását;, és tanúk vallomását, akik egybehangzóan cáfolták utólagos magyarázatát, miszerint különbséget kell tenni a Kft. és a projekt között.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta a felperes „pénzkarika” elméletét azzal, ha az egymás

közötti átutalásoknak érvényes jogcíme van, nem lehet szó sem fiktív követelésről, sem a követelés fiktív többszörözéséről, hiszen az érvényes jogcím alapján a felek között jogviszony jön létre. Ténybeli, gazdasági, jogi és erkölcsi akadálya sincs annak, hogy a ténylegesen meglévő tőkéjénél az egyes gazdasági folyamatok eredményeként magasabb gazdasági eredményt mutasson ki. Tagadta, hogy a felek között üres „pénzcsinálás” valósult volna meg. A „pénzkarika” mögött valóságos gazdasági események álltak, aminek az alapját a és az I. r. felperes közötti ingatlan adásvételi szerződés és az annak finanszírozására a peres felek között megkötött kölcsönszerződés képezte. A kölcsön rendelkezésre bocsátásához szükséges forrást bocsátotta a rendelkezésére tagi hitel formájában,nak pedig a-vel szembeni tagi kölcsönkövetelése szolgált forrásul. Dr. és közte 2000. évtől tagi hitelkeret megállapodás van hatályban. A pénzmozgások valódiságát pedig a Nemzeti Adó- és Vámhivatal vizsgálta mind nála mindnál és szabálytalanságot nem állapított meg. Úgy nyilatkozott, hogy az eredeti számla sztornírozásának nem a vételár módosítása volt az oka, hanem az, hogy a felek utólag észlelték, hogy az ügylet fordított adózás alá tartozik. A módosított számla alapján áfa-bevallást tett és az áfát befizette. Az ügyészégi határozatot kérte teljes körűen figyelmen kívül hagyni, mert a nyomozás 2013. augusztus 29-én lezárult és annak eredményéről tudomása nincs. Azzal is érvelt, hogy a jogerős részítélet a 2009. március 10-én létrejött ingatlan adásvételi szerződés érvényességét megállapította és rögzítette azt is, hogy a 2005. december 15-i ingatlan-adásvételi szerződésben kikötött vételár nem tehető vitássá, valamint hogy az I. r. felperes nem rendelkezett ezen vételár megfizetéséhez szükséges fedezettel, azt kölcsönből fizette ki. Hangsúlyozta, ha a felperes fenntartja azt az állítását, hogy az ingatlan vételár megfizetéséhez tőle csak 208 millió forint kölcsönt vett fel, akkor a felperesnek nyilatkoznia és bizonyítani kell azt is, hogy az ezt meghaladó vételárat milyen forrásból fedezte, mert az ténykérdés, hogy az ingatlan vételára 850 millió forint volt. Annak kiemelése mellett, hogy a perbeli jogvita elbírálása szempontjából nincs jogi relevanciája az általa nyújtott kölcsön forrásának, előadta, hogy rengeteg alkalommal finanszírozta az alperesi társaságot tagi kölcsön formájában, és a perbeli kölcsön fedezetét is biztosította tagi hitel formájában.

Az általa csatolt okiratok alapján megállapítható, hogy bár a felek közötti átutalásokra valóban részletekben került sor, az egyes utalások körében azért került sor az előző utalások visszaérkezésére és ismételt elutalására, mert ezt a felek közötti tényleges gazdasági kapcsolatok alapján fennálló követelések és jogosultságok, az érvényes és létező jogcímek lehetővé tették.

A 2009. március 26. és július 14. közötti, a kompenzációs megállapodásban el nem számolt, összesen 50.720 forint összegű, valamint a 2009. július 14-ét követő összesen 33.200.000 forint összegű átutalások tényét nem vitatta.

Az elsőfokú bíróság tanúként meghallgatta,ot, aki jelenleg is az alperes törvényes képviselője,t,t, Miklóst, valamint meghallgatta, aki saját vállalkozása révén a perbeli időszakban is könyvelési tevékenységet végzett az alperes részére.

..... arra nézve, hogy a 888.250.000 forint miért részletekben került átutalásra az I. r. felperes részére, miközben a megállapodás arról szólt, hogy egy összegben kell nyújtani az alperesnek, válaszolni nem tudott. Az alperes egy összegben át tudta volna utalni ezt az összeget, volt egy hitelkeret szerződése a, de ez a megoldás sokkal drágább lett volna. Úgy döntött, hogy az az olcsóbb megoldás, ha részletekben utalja át a felperes részére. Dr. folyamatosan nyújtott tagi kölcsönt az alperesi társaságnak.

..... változatlanul állította, hogy a tulajdonosi nyilatkozatba tévedésből került be az I. r. felperes tényleges tulajdonosaitól eltérően a tulajdonosok megjelölése. Arra nézve nem tudott nyilatkozni, hogy a bruttó 600 millió forintos számla miért lett sztornírozva. Emlékezte szerint a Kft. a telek vásárlásra az alperestől egy hitelt vett fel. Az F/57/5. sorszám alatti táblázatokra úgy

nyilatkozott, hogy ezek 2009. körül készültek, amikor már érzékelhető volt, hogy a kamatteher nagy. Készültek üzleti ajánlatnak tekinthető elszámolások. Azzal tisztában voltak, hogy ezzel a beruházással kapcsolatban milyen költségei voltak a T'69 Kft-nek és a-nek. Ezért készítettek egy olyan elszámolást, hogy csak ezeket a költségeket vegyék figyelembe és ehhez készítettek többféle kamatszámítást. Arra a kérdésre, hogy miért tartalmazza a táblázat azt, hogy összesen 200.000.000 forint hitel lett felvéve, válaszolni nem tudott. Előadta, de ez nem tényyszerű adat, mert ténylegesen nem ilyen összegű kölcsönt vett fel a Arra sem tudott nyilatkozni, hogy miért nem a szerződés keletkezésének napján került a számla kibocsátásra.

..... úgy nyilatkozott, hogy a emlékezete szerint 250 millió forintot adott kölcsön a Kft-nek, ami megegyezett a vételárral. A teljes telekár 500 millió forint volt. A tulajdonosok közötti elszámolásban a telekár 500 millió forinttal volt nyilvántartva. A 250 millió forint kölcsön visszafizetése megtörtént. Az ő elszámolása alapját a bankszámlák, a számlák és a fekete pénzekről vezetett pénztári anyagok képezték.

..... az elé tárt tagi kölcsönszerződéseken szereplő aláírásait a magáénak ismerte el azzal, hogy az okiratok valószínűleg azon a napon készültek, amilyen dátumot az okirat feltüntet.

..... előadta, hogy 2006. december 31-i beszámoló elkészítéséig a felperesi társaság részére számviteli szolgáltatást végzett, ezen kívül még 2009 nyaratól 2009. szeptember végéig egy három hónapos időszakban visszamenőleg elvégezte a könyvelés ellenőrzését. A könyvelésben hibát nem talált. A kölcsönszerződést ő könyvelte le, lekönyvelte a oldaláról is. Szerinte a számla sztornírozása során a Kft. helyesen járt el. és az alperes közötti kölcsönszerződések az alperesnél könyvelésre kerültek.

Az elsőfokú bíróság 2015. április 29-én kelt 7.G.44.381/2013/60. számú ítéletével kötelezte az alperest a II. r. felperesnek 98.257.008 forint tőke, valamint ebből 65.057.008 forint után 2009. július 14-től, 29.000.000 forint után 2009. augusztus 5-től és 4.200.000 forint után 2009. október 29-től 2013. június 30-ig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékponttal növelt összegű, 2013. július 1-jétől a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt összegű késedelmi kamata, az adóhatóságnak 136.000 forint kereseti- és fellebbezési illeték megfizetésére. Ezt meghaladóan a II. r. felperes keresetét elutasította. Kötelezte a II. r. felperest az alperesnek 18.240.000 forint perköltség, az adóhatóságnak 3.264.000 forint le nem rótt kereseti és fellebbezési illeték megfizetésére.

Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy a kölcsön összegének átutalását az alperes az iratok között 6/A/1. sorszám alatt csatolt bankszámla kivonatokkal bizonyította, az utalásokat a felperesek sem tették vitássá, ezért tényként állapította meg, hogy az alperes a szerződésben rögzített 888.250.000 forint kölcsönt az I. r. felperes rendelkezésére bocsátotta. A 14/A/3. és 41/F/82. sorszám alatt csatolt okiratok pedig bizonyították, hogy az I. r. felperes a felé a 850.000.000 forint vételárat és a 38.246.663 forint ingatlanfejlesztéssel kapcsolatban felmerült költséget átutalta. Rámutatott, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján tényyszerűen valóban megállapítható volt, hogy a három jogalany (I. r. felperes, alperes és a) között rendszeres pénzmozgás volt, az azonban nem nyert bizonyítást, hogy ezen pénzmozgások üres pénzmozgások voltak, mögöttük nem állt valós gazdasági esemény. A jogerős részítélet is megállapította, hogy a vételár fedezetét az alperes biztosította az I. r. felperes részére kölcsön formájában, mely kölcsönszerződés 888.250.000 forintra érvényesen létrejött. A megismételt eljárásnak tehát már nem volt tárgya a 2005. december 16-án kelt adásvételi szerződésben megjelölt vételár és a 2006. január 2-án kelt kölcsönszerződésben megjelölt kölcsön összege, ezért a felpereseknek ebben a körben előterjesztett bizonyítékait

érdemben ismételtelen nem vizsgálta. A polgári jogi jogviszony szempontjából nincs jogi jelentősége annak a kérdésnek, hogy a szerződésekben meghatározott összegek hány részletben kerültek átutalásra, csak annak van jogi relevanciája, hogy a szerződésben meghatározott határidőn belül a szerződésekben meghatározott összegek a másik félhez megérkezzenek, mint ahogy annak sincs jogi relevanciája, hogy a kölcsönadó a kölcsönt milyen forrásból folyósítja, csak annak van jelentősége, hogy az átutalás megtörtént-e. Az, hogy az alperes hogyan jutott a kölcsönként átutalt összeghez, a felek közötti elszámolás szempontjából közömbös.

A felperesek által megjelölt bizonyítékok részben annak bizonyítására irányultak, hogy a telek az adásvételi szerződés időpontjában milyen értéket képviselt és a felek a projekt elszámolása során milyen értéken vették figyelembe. A jelen per tárgya azonban nem a projekt elszámolása volt, hanem annak vizsgálata, hogy az I. r. felperesnek milyen fizetési kötelezettsége keletkezett és ezt a fizetési kötelezettségét miből teljesítette. Annak sem volt jogi jelentősége, hogy a társaság nevében ki hozta meg a tényleges döntést, a cégnyilvántartásba bejegyzett tulajdonosok tényleges tulajdonosai voltak-e a felperesi, illetve az alperesi társaságnak, de ezt a kérdést a Fővárosi Ítéltábla vizsgálta is.

A tagi hitel szerződések dátumával kapcsolatos felperesi érvénytelenségi kifogás pedig részben azért irreleváns, mert a pernek nem tárgya az alperes és a tagja közötti jogviszony, a peres felek jogvitája szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az alperes milyen forrásból nyújtotta a kölcsönt és egyébként is az alperes a főkönyvi kivonatával és a 6/A/1. sorszám alatt csatolt bankszámlákkal bizonyította a tagi kölcsön befizetését (..... által nyújtott tagi kölcsönök), részben azért, mert a tagi kölcsön nyújtásának nem érvényességi feltétele a szerződés írásba foglalása. Bankszámlakivonatokat bizonyítják, hogy az alperes 2006. januárban tagi kölcsön címén átutalt az I. r. felperes részére 888.250.000 forintot. Azt, hogy a peres felek 16,3 % ügyleti kamatban állapodtak meg, nem csak az írásba foglalt kölcsönszerződés bizonyította, hanem a felperesek által hivatkozott és az 57/F/2. sorszám alatt csatolt informatikai szakvélemény 2. számú mellékleteként csatolt 2009. január 5-én kelt e-mail is. Ezen e-mail, miszerint „a kamat a nyereség függvénye”, kizárólag arra utal, hogy a felek nem zárták ki annak lehetőségét, hogy az ügyleti kamat mértékét utóbb módosítsák. Ilyen tartalmú módosításra azonban egyik fél sem hivatkozott.

A kompenzációs megállapodás vizsgálata körében rögzítette, hogy az alperes elismerő nyilatkozata alapján tényként volt megállapítható, hogy az elszámolásba nem került be 50.700.000 forint törlesztő részlet, ezért az I. r. felperes 2009. július 14-én fennálló tartozása az alperessel szemben 535.328.992 forint volt.

A felek a 2009. március 10-én kelt adásvételi szerződés tartalmát nem tették vitássá, az alperes ugyanakkor állította, hogy közöttük az adózásra vonatkozóan olyan megállapodás jött létre, hogy az adásvételi szerződésben rögzített vételár áfa-tartalmát az alperes fizeti meg a fordított áfa szabályai szerint. Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Áfa tv.) 142. § (1) bekezdés e) pontja, 86. § (1) bekezdés j), ja), jb), k) pontja, a 88. § (1) bekezdés a) és b) pontja idézését követően kifejtette, hogy az Áfa tv. az adómentes ingatlanértékesítés esetén teszi lehetővé a fordított áfa fizetést akkor, ha az adóalanya a nyilatkozatával adókötelessé teszi az értékesítést. A választás joga az adóalanyt (termékértékesítőt) illeti meg, de csak abban a részében, hogy az adómentes szolgáltatást adókötelessé teszi-e. Ha adókötelessé teszi, irányadó erre az értékesítésre az Áfa tv. 142. §-a szerinti fordított áfa-fizetés. A fordított áfa-fizetésre vonatkozó szabályok alkalmazásában a felek tehát szabadon nem állapodhattak meg, a fordított áfa fizetésének szabályait, illetve azt a területet, ahol ez alkalmazható az Áfa tv. 142. §-a határozta meg.

A 2009. március 10-én kelt adásvételi szerződés tárgya a 86. § (1) bekezdés j) pontjában megfogalmazott kivételek miatt nem minősült adómentes termékértékesítésnek, ebből következően nem esett a fordított áfa-fizetés hatálya alá, így az Áfa tv. 142. §-ának alkalmazásában a felek érvényesen nem állapodhattak meg. A felek között nem volt vitatott, hogy az adásvételi szerződés áfa-tartalmát az alperes az I. r. felperesnek nem fizette ki, a kompenzációs megállapodás az alperes

tartozását a vételár áfa-tartalma nélkül tüntette fel. Az alperes fizetési kötelezettsége a szerződésben rögzített vételárhoz igazodik, a vételárat a felek a későbbiekben sem módosították, ezért az elsőfokú bíróság az alperes 2009. július 14-én fennálló tartozását ezzel az összeggel korrigálva vette figyelembe és állapította meg, hogy az alperesnek 600.386.000 forint tartozása állt fenn az I. r. felperessel szemben. A 2009. július 14-én fennálló tartozások - az I. r. felperes tartozása 535.328.992 forint, az alperes tartozás 600.386.000 forint - egybeszámításával az alperesnek 65.057.008 forint tartozása maradt fenn az I. r. felperessel szemben.

Tényként állapította meg továbbá, hogy az I. r. felperes a kompenzációs megállapodást követően további 29.000.000 forint és 4.000.000 forint átutalásokat teljesített az alperes felé.

Az I. r. felperesnek azonban 2009. július 14-ét követően az alperessel szemben tartozása nem volt, így az alperes felé jogalap nélkül teljesített, aminek az alperes a visszafizetésére köteles, figyelemmel arra is, hogy 2009. március 26-án közjegyzői okiratba foglaltan az alperes az I. r. felperes ekkor fennálló 250.350 forint kamattartozást és a teljes késedelmi kamattartozást elengedte. Mindezen indokok alapján az alperest további 33.200.000 forint megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az ítélettel szemben a II. r. felperes és az alperes fellebbezett.

A II. r. felperes a fellebbezésében a perköltségre is kiterjedően az ítélet keresetet elutasító rendelkezése megváltoztatását, a marasztalási összeg 600.386.000 forintra és ennek 2009. május 10-től a kifizetésig terjedő időre számított törvényes késedelmi kamataira felemelését, az alperes első- és másodfokú együttes perköltségben marasztalását kérte. A 2009. március 10-én megkötött adásvételi szerződés alapján járó vételár kifizetésének az alperes általi teljes elmulasztása kapcsán a felperesi oldal által korábbiakban előadottakat fenntartotta. Változatlanul állította, hogy az alperesnek 2009-ben már nem volt beszámítható követelése az I. r. felperessel szemben, így az adásvételi szerződésből fakadó vételár fizetési kötelezettségét - mely a számlázástól függetlenül, 60 napon belül, vagyis 2009. május 9-én lett esedékes - beszámítással még részben sem teljesítette. Az elsőfokú bíróság az alperest terhelő vételár fizetési kötelezettség 600.386.000 forint tőke összegét helyesen állapította meg, de a késedelembe esés napját tévesen jelölte meg 2009. július 14. napjában, hiszen a felek az adásvételi szerződés 3. pontja szerinti fizetési határidőt - a szerződés aláírását követő 60 nap - nem módosították. Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor azt rögzítette, hogy az ítélet tábla jogerős részitélete azt állapította meg, hogy az I. r. felperesnek a felé fennálló vételár fizetési kötelezettsége teljesítéséhez szükséges fedezetet az alperes biztosította volna, hiszen a megismételt eljárásra éppen azért került sor az ítélet tábla részitélete alapján, mert nem volt tisztázott, hogy az alperes ténylegesen mekkora kölcsönt is nyújtott az I. r. felperesnek. Az I. r. felperes és a közötti jogviszony független az I. r. felperes és az alperes közötti, jelen per tárgyát képező jogviszonytól. Az elsőfokú bíróság abban is tévedett, hogy ne lenne annak jelentősége, hogy az alperes az I. r. felperesnek nyújtott kölcsönt milyen forrásból fedezte. Ha ez dogmatikailag „in abstracto” még így is lenne, a jelen ügyben ez a gondolatmenet - éppen a körbeutalások bizonyított tényére figyelemmel - nem foghat helyt, mert magánjogi jogalanyok számlapénz egyszerű körbeutalásával azt nem sokszorozhatják meg, a virtuális pénz nem realizálható.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet marasztaló rendelkezése megváltoztatását, a teljes kereset elutasítását, másodlagosan, arra az esetre, ha az ítéleti rendelkezés helybenhagyásra kerülne, azt kérte, hogy az ítélet tábla rendelkezzen az ítélet olyan tartalmú kiegészítéséről, amely őt az adásvételi szerződés tekintetében közvetlenül az adóhatóság részére megfizetett 100.064.333 forint áfa összeg adóhatóságtól történő visszaigénylésére jogosítja, tekintettel arra, hogy annak összege tévesen került általa az adóhatóság részére megfizetésre. A Fővárosi Ítélet tábla kötelezze továbbá az

I. r. felperest a 2009. évi adóbevallásának helyesbítésére, revíziójára, ennek keretében az áfa összegének adóhatóság felé történő bevallására és befizetésére, egyúttal rendelkezzen az ítélet olyan tartalmú kiegészítéséről, miszerint kizárólag azt követően köteles az I. r. felperes részére (és nem a II. r. felperes részére) az ítélet alapján - kizárólag a késedelmi kamatokkal csökkentett tőkeösszeg tekintetében - fizetést teljesíteni, amennyiben az adásvételi szerződéshez kapcsolódóan az adóhatóság részére az általa megfizetett áfa összegének visszaigénylésére az adóhatóság jogerős határozata alapján jogosulttá vált. Harmadlagosan pedig jogalap nélkül megfizetett áfa jogcímén a II. r. felperes kötelezését kérte 1.807.325 forint megfizetésére. Valamennyi fellebbezési kérelme vonatkozásában kérte a II. r. felperes teljes perköltség viselésére, illetőleg fizetésére kötelezését. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a vételár összegét áfával növelten 600.386.000 forintban, de tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az áfa-tartalmat az I. r. felperes által kiállított számlában foglaltakkal ellentétesen, közvetlenül az I. r. felperes számára kellett volna megfizetnie. Az I. r. felperest megillető vételár a bruttó vételár áfával csökkentett nettó 500.321.667 forint összege, az áfa 100.064.333 forint összegét a költségvetés részére kellett megfizetnie, mely kötelezettségnek az I. r. felperes által 2009. július 13-án kiállított számla szerint igazoltan eleget is tett. Állította, hogy az I. r. felperes - különösen a II. r. felperes - nem jogosult az áfa összegének kétszeres megfizetését követelni. Az I. r. felperesnek - így különösen a II. r. felperesnek - a költségvetés felé a fenti áfa összege tekintetében fizetési kötelezettsége - a teljesítésére tekintettel - nem áll fenn, ilyen kötelezettséget az eljárás során nem is igazolt. Az elsőfokú bíróság megállapításával szemben ezért a kompenzációs megállapodás felek által történt aláírásakor az I. r. felperesnek 535.328.992 forint tartozása állt fenn vele szemben, míg maga vételár jogcímén az áfa összegével csökkentett 500.321.667 forint összeget volt köteles közvetlenül az I. r. felperes részére megfizetni. Mindezek alapján tévesen került megállapításra az is, hogy a kompenzációs megállapodást követően az I. r. felperesi teljesítésekre tartozatlanul került volna sor. A kompenzációt követően ugyanis még további 35.007.325 forint összegű követelése állt fenn az I. r. felperessel szemben, ekként jogalappal rendelkezett ezen összeg követelésére is. Hangsúlyozta, hogy az a hátrány, hogy az ítélet a vételár áfa összegének kétszeres megfizetésére kötelezi, az ítélet kiegészítése nélkül nem küszöbölhető ki.

Kitért továbbá arra, hogy az I. r. felperesnek évek óta negatív a saját tőkéje, számos végrehajtási eljárás folyik ellene, ugyanakkor nem szerepel a Nemzeti Adó- és Vámhivatal adóhátralék listáján, tehát nem áll fenn a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felé az adásvételi szerződésben meghatározott áfa összeg megfizetésére vonatkozó kötelezettsége. Az ítélet egyébként is a II. r. felperes javára ír elő fizetési kötelezettséget, aki az adásvételi szerződés tekintetében nem szerződő fél, tehát a költségvetés felé fennálló áfa-fizetési kötelezettség II. r. felperes oldalán semmiképpen nem állhat fenn. Vélekedése szerint az ítélet esetleges végrehajtása következtében az áfa 100.064.333 forint összegének megfelelő költségvetési hiány keletkezne. Amennyiben ugyanis az ítélet megállapításai önmagukban helytállóak, az azt vonja maga után hogy az általa megfizetett áfa összegének visszaigénylésére válik jogosulttá, míg a II. r. felperes részére köteles az ítéletben meghatározott összeg megfizetésére, amelyre az I. r. felperes tőkehelyzete és a II. r. felperes részére teljesítendő fizetési kötelezettsége miatt nem fog sor kerülni.

Az ítélet sérti a Ptk. 4. § (4) bekezdését, mivel az I. r. felperes az általa kiállított számlának megfelelő teljesítést utóbb vitatja, és erre alapozva az általa közvetlenül a költségvetésnek teljesített kifizetést utóbb, a maga számára is teljesíteni követeli. Ezen magatartása joggal való visszaélést is megvalósít.

Mindezen felül az ítélet alapján mind az I. r. felperes, mind a II. r. felperes jogalap nélkül gazdagodna, hiszen a költségvetés felé - a teljesítésére tekintettel - az adásvételi szerződésben meghatározott vételár áfa összegének megfizetésére vonatkozó kötelezettségük nem áll fenn.

A harmadlagos fellebbezési kérelme körében arra hivatkozott, hogy tekintettel arra a tényre, miszerint az I. r. felperes helyett 100.064.333 forint összegben áfa jogcímen az adóhatóság felé

fizetést teljesített, neki az I. r. felperessel szemben az ítélet rendelkezése következtében 100.064.333 forint összegben megtérítési igénye keletkezett. Az ítélet következtében megváltozott áfa-fizetési pozícióra tekintettel késedelmi kamat fizetésére nem, kizárólag az ítéletben meghatározott tőkeösszeg megfizetésére lehet köteles. Az I. r. felperes tehát jogalap nélkül megfizetett áfa jogcímén 100.064.333 forint összeg megfizetésre köteles részére, míg az ítélet rendelkezései következtében maga 98.257.008 forint összeg megfizetésére köteles az I. r. felperes részére. Mindezek alapján a felek egymással szemben fennálló követeléseik figyelembevételével a II. r. felperes 1.807.325 forint összeg megfizetésére köteles jogalap nélkül megfizetett áfa jogcímén a javára.

Fellebbezését 2015. november 6-án kiegészítette. Részletesen kifejtett indokai alapján kérte figyelembe venni azt, hogy a 2009. év elévülésének következtében adóeljárás-jogilag a 2009. évre vonatkozóan számlát kiállítani, számlát befogadni, áfát bevallani, valamint önellenőrizni nem lehet; az ítélet azon rendelkezésének változatlanul hagyása, miszerint az áfa összegével tartozik a II. r. felperesnek azt eredményezné, hogy a II. r. felperes jogalap nélkül gazdagodna, a II. r. felperesnek az áfát befizetni már nem kellene, maga viszont a II. r. felperesnek megfizetett áfát visszaigényelni nem tudná; továbbá, hogy az engedményes II. r. felperes adószám és ezáltal adóalanyiségének hiányában számlát kiállítani nem képes, míg a 2011. június 21-i hatállyal felfüggesztett adószámú engedményező I. r. felperes szintén nem bocsáthat ki számlát.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet II. r. felperes által fellebbezett rendelkezése helybenhagyását, illetőleg a fellebbezésében foglaltak szerinti megváltoztatását kérte lényegében a fellebbezési indokai alapján. Egyetértett azon elsőfokú megállapítással, hogy 2009. július 14-én az I. r. felperesnek felé 535.328.992 forint tartozása állt fenn. Vitatta, hogy a vételár megfizetésével késedelembe esett volna, mivel a felek megállapodása értelmében a vételár megfizetésére a 2009. július 13-án kiállított számlában meghatározott fizetési határidőn belül került sor. A részítéletben írtakra hivatkozva állította, hogy az elsőfokú bíróságnak kizárólag azt kellett vizsgálnia, hogy ténylegesen mekkora kölcsönösszeget nyújtott az I. r. felperes részére, ezt vizsgálva pedig az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a teljes, 888.250.000 forint kölcsönt az I. r. felperes rendelkezésére bocsátotta.

Az II. r. felperes fellebbezési ellenkérelmében előadta, hogy az ítélőtábla hatásköre kizárólag a perbe vitt kereset elbírálására terjed ki. A magánjogi jogalanyok egymás közötti szerződéses polgári jogi jogviszonya független a feleknek az ugyanezen jogviszonyuk alapján, de külön-külön az adóhatóság felé keletkező közigazgatási jogi jogviszonyaiktól. Az alperes 2015. november 4-i észrevételében előadottak ezért a jelen perben elsősorban közömbösek, másodsorban tévesek, illetve perjogilag elkésztettek. A több mint öt éve igényt érvényesítő alperesnek minden lehetősége megvolt arra, hogy a magyar jogrend adta lehetőségek között az adásvételi szerződésben meghatározott bruttó vételár kapcsán és miatt az esetleges szükséges közigazgatási jogi lépéseket megtegye. Az alperes másodlagos fellebbezési kérelme minden anyagi és perjogi alapot nélkülöz, mivel a jelen perben az alperes és az adóhatóság közötti, továbbá az I. r. felperes és az adóhatóság közötti közigazgatási jogi jogviszonyok nem bírálhatók el, sem deklaratív, még kevésbé konstitutív hatállyal.

Az alperes I. r. felperes részéről rosszhiszeműséget, felróható magatartást feltételező előadása súlytalan, továbbá az elsőfokú eljárásban jogerős használatbavételi engedélyekkel igazolásra került, hogy a fordított áfa jogszabályi feltételei nem álltak fenn az adásvételi szerződés kapcsán.

Hangsúlyozta, hogy a soha nem módosított adásvételi szerződés szerint a vételár egyértelműen 600.386.000 forint, mely 2009. május 9-én esedékessé vált, bármiféle eladói számlázástól függetlenül. Ezen vételárat az alperes - még saját előadása szerint sem - nem fizette meg az I. r. felperesnek teljes egészében.

Alapítan az alperes hivatkozása a Ptk. 4. § (4) bekezdés második mondatára, mert elmulasztja meghivatkozni a 4. § (4) bekezdés következő - és a jelen perben releváns - mondatát.

A joggal való visszaélés pedig fogalmilag kizárt a szerződés szerint járó vételár egészének követelése tekintetében. Az alperes aggályai tehát a jelen polgári per tárgyán kívül esnek, továbbá elkéstek, illetőleg az alperes a saját, öt évvel korábbi (közigazgatási) jogi tévedésére próbál előnyök szerzése végett hivatkozni. Az adásvételi szerződés alapján áfával együtt kiállított első számla sztorizálásának az ötlete ugyanis az alperestől származott. Utalt arra is, hogy a jelen perben a peres felek egymás közötti polgári jogi jogviszonyában az ún. áfa nem mint áfa közigazgatási jogi jelenség, hanem csak mint a vételár része jelenik meg, feltéve, de meg nem engedve, hogy az alperes az I. r. felperessel szemben a jogalap nélküli gazdagodásra hivatkozhatna, az alperes erre vonatkozó beszámítási kifogása a Pp. 247. § (3) bekezdése szerint elkésett, mert az alperes vonatkozó követelése, ha az polgári jogilag értelmezhető lenne, az áfa alperes általi bevallásával és rendezésével esedékessé vált, és polgári jogilag már el is évült. Az alperes a vételárrész teljesítésével 2009. május 9. óta késedelembe van, ezen időponttól köteles az irányadó késedelmi kamat megfizetésére.

Előadta továbbá, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban nem terjesztett elő beszámítási kifogást, ennek ellenére az elsőfokú bíróság a felperesi követelésbe „ex officio” beszámította a kompenzációs megállapodás szerint az alperesnek az I. r. felperessel szemben akkor fennálló teljes követelését. Álláspontja szerint az ekként foganatosított nettósítás (beszámítás) sérti a Ptk. 296. § (1) bekezdését, mert a beszámításhoz a jogosult kifejezett, címzett nyilatkozata szükséges. A kompenzációs megállapodás csak 500.321.667 forint erejéig rendelkezett beszámításról az I. r. felperessel szemben, tehát a fennmaradó 35.007.325 forint további alperesi követelés beszámítása nem történt meg, sem a pert megelőzően, sem a perben. E követelés beszámítására továbbá a jelen másodfokú eljárásban a Pp. 247. § (3) bekezdése szerint lehetőség már nincsen. Amennyiben az ítélet elfogadható is lenne, a jogellenesen az alperes javára és érdekében alkalmazott beszámítás miatt az alperessel szembeni marasztalás tőkeösszege 133.264.333 forintba emelendő.

Az ún. „pénzkarika” vonatkozásában arra hivatkozott, hogy a felperesi oldal továbbra is evidenciának tekinti - amit az elsőfokú ítélet és az alperes sem cáfol -, hogy senki sem nyújthat ténylegesen nagyobb összegű kölcsönt annál, mint amekkora összeggel maga ténylegesen rendelkezik. A megismételt eljárás tárgya a részítélet szerint éppen annak a vizsgálata lett volna, hogy az alperes ténylegesen mekkora kölcsönt nyújtott az I. r. felperesnek, a Fővárosi Ítéltábla is azt tartotta vizsgálandónak, hogy volt-e az alperesnek és (vagy) bármely másik résztvevőnek annyi valós pénze, hogy 888.250.000 forint kölcsönt nyújtson ténylegesen a felperesnek 2006 januárjában. Részletesen megjelölte, hogy az elsőfokú bíróságnak mely tényeket, bizonyítékokat kellett a maguk összességében értékelni a valós kölcsönösszeg tényleges teljesítését illetően. (F/57/5. sorszámon csatolt táblázat, F/57/2. sorszámon csatolt e-mail üzenetek,, és tanúk egybehangzó nyilatkozatai a telekre felvett kölcsön tényleges összege (208.250.000 forint) tekintetében, észszerűtlen nyilatkozatai, az alperesi ügyvezető ellentmondásos, valótlan nyilatkozatai). Állította, hogy a csatolt banki kivonatok és a felek egyező előadása szerint is csak azt követően tudta az I. r. felperesnek átutalni az alperes a kölcsön következő részletét, hogy az előző részlet hozzá a-n éson keresztül már visszaérkezett. Érvelése szerint annak ítéltáblai rögzítése, hogy a magánjogi jogalanyok bankszámlapénz egyszerű körbe-körbe utalgatásával - ha azt „okosan lepapírozzák” - valós értéket és valós pénzkövetelést teremthetnek valódi forrás nélkül, beláthatatlan következményekhez vezetne.

Ha pedig a Fővárosi Ítéltábla az Alaptörvény 28. cikke által is irányadónak tekintett józan ész szerint az összes releváns körülmény és bizonyíték érdemi mérlegelésével arra jut, hogy az alperes csak 208.250.000 forint valódi kölcsönt nyújtott az I. r. felperesnek, úgy megállapítható, hogy az alperesnek egyáltalán nem állt fenn 2009-ben beszámítható követelése az I. r. felperessel szemben, és így az adásvételi szerződés szerint teljes vételárat megfizetni tartozik neki, mint jogutódnak.

A II. r. felperes fellebbezése megalapozatlan, az alperes fellebbezése megalapozott az alábbiakra tekintettel.

A megismételt eljárásra egyrészt azon okból került sor, mert a korábbi másodfokú eljárásban nem volt megnyugtató módon megállapítható, hogy az alperes ténylegesen az I. r. felperes rendelkezésére bocsátotta-e az érvényesen létrejött, 2006. január 2-án kelt kölcsönszerződésben foglalt 888.250.000 forint kölcsön összegét, másrészt a Fővárosi Ítéltábla iránymutatása szerint az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia volt szükséges a felperesi vételár-követelésösszegezését is.

A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint a kölcsönszerződés teljesítésének, a ténylegesen rendelkezésre bocsátott kölcsön összegének vizsgálata során az elsőfokú bíróság a perbeli adatok, de különösen a megismételt eljárásban az alperes által csatolt okiratok, így a és, az alperes és közötti tagi hitel nyújtására vonatkozó szerződések és ezek módosításai, a pénzmozgásokat, azok jogcímét igazoló pénzügyi bankszámlakivonatokat, a „forgalmi adatok” elnevezésű könyvelési anyaga, az alperes főkönyvi kartonjának tagi hitel nyújtására vonatkozó része, továbbá az eljárás korábbi szakaszában is már rendelkezésre állt I. r. felperesi tartozáselismerő nyilatkozatok, köztük a 2006. március 26-án kelt közjegyzői okiratba foglalt 586.049.992 forint tőke és lejárt kamatai összegű tartozást elismerő megállapodás okszerű mérlegelésével, helytállóan állapította meg tényként, hogy az alperes a szerződésben rögzített 888.250.000 forint kölcsönt az I. r. felperes rendelkezésére bocsátotta.

A felperesek által hivatkozott, a projekt elszámolásával kapcsolatos e-mail levelezés, a megismételt eljárásban is meghallgatott tanúk egymásnak ellentmondó nyilatkozatai nem voltak alkalmasak a fent említett okirati bizonyítékokkal szemben azon felperesi állítás igazolására, miszerint az alperes által telekvásárlásra nyújtott kölcsön összege mindösszesen 208.250.000 forint volt. Ezen tényállítás bizonyításának sikertelensége a Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint bizonyításra kötelezett II. r. felperest terheli.

Általában valóban nem szükséges a felek polgári jogi szerződéseinek teljesítésének során vizsgálni, hogy a teljesítésre milyen forrásból került sor. Jelen eljárásban azonban a felperesek a kölcsönszerződéstől eltérő, a kölcsönszerződésben foglalt összegnél jóval alacsonyabb mértékű kölcsönnyújtás tényét arra alapították, hogy az alperes valójában egy összegben soha nem rendelkezett a 888.250.000 forinttal, az első 200.000.000 forint átutalását követően minden egyes utalásnak a forrása az előző átutalás visszaérkezése volt, „ugyanaz a pénz” ment körbe a felek között.

A Fővárosi Ítéltábla egyetért a felperesekkel abban, hogy az úgynevezett üres körbeutalások a gazdasági élet szereplői között megengedhetetlenek, valódi forrás nélkül valós pénzkövetelés nem teremthető, ennek esetleges elfogadása pedig éppen a kifogásolt magatartás tanúsítására ösztönző üzenetet közvetítene a gazdasági élet szereplői számára.

A perbeli adatok azonban nem üres pénzmozgásokat tanúsítanak, a pénzmozgások „ugyanazon pénz” forrás nélküli körbeutalásaként nem értékelhetőek, tekintve, hogy az átutalások nem kizárólag a, az alperes és az I. r. felperes között történtek meg. Nem vitásan a 888.250.000 forint kölcsön átutalására több részletben (1 x 200.000.000 forint, 4 x 150.000.000 forint és 1 x 88.250.000 forint) került sor. A-tól tagi kölcsöntörlesztés jogcímén kapott kifizetést, majd tagi hitelt fizetett be az alperes számlájára. Az alperes lényegében a tagi hitel folytán rendelkezésére álló

pénzösszeget utalta tovább kölcsönként az I. r. felperesnek, az I. r. felperes pedig ebből fizette ki a telekárát ugyancsak több részletben, illetőleg az ingatlanfejlesztéssel kapcsolatos szolgáltatás ellenértékét a-nek. Az alperes, ha nem is egy időben, de a tagi hitel befizetések következtében összességében rendelkezett a kölcsön összegével, így nem volt akadálya a rendelkezésére álló összegek ugyancsak tagi hitel címén I. r. felperes részére átutalásának.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint annak nem volt jelentősége a kölcsön rendelkezésre bocsátásának megítélése szempontjából, hogy a kölcsön egy összegben átadását vállalta a hitelező felperes, mivel a felek a kölcsönszerződésben foglaltaktól nem csak e tekintetben tértek el utóbb, hanem a kölcsön visszafizetése vonatkozásában is. Annak ellenére ugyanis, hogy a kölcsönt is egy összegben kellett volna az I. r. felperesnek 2008. október 21-ig visszafizetnie, a visszafizetésre csupán részletekben, a fizetési határidőt követően került sor, amint azt az elsőfokú bíróság az ítélet 4-5. oldalán rögzítette is.

A perben továbbá nem volt figyelmen kívül hagyható, tévesen hivatkozott ennek ellenkezőjére a II. r. felperes, hogy az I. r. felperes a-nek megfizetett összesen 888.246.663 forintot, mivel ennek fedezetét az alperesi kölcsön képezte.

Helytálló álláspontra helyezkedett ezért az elsőfokú bíróság annak megállapításával, hogy a pénzmozgások üres volta, a pénzmozgások mögötti valós gazdasági események hiánya nem nyert bizonyítást. Tekintettel arra, hogy a ténylegesen rendelkezésre bocsátott kölcsön összege az elsőfokú eljárásban tisztázódott, a II. r. felperes megalapozatlanul állította a fellebbezésében az egyszerű körbeutalások bizonyított tényét.

Az elsőfokú bíróság a 888.250.000 forint összegű kölcsön nyújtására, a kompenzációs megállapodásban írtakra, továbbá a 2009. március 27-e és 2009. június 25-e között több részletben teljesített, összesen 50.720.000 forint kölcsön alperesnek visszafizetésére figyelemmel helytállóan állapította meg azt is, melyt tényt az alperes sem tett vitássá, hogy az I. r. felperesnek 2009. július 14-én az alperessel szemben 535.328.992 forint tartozása állt fenn a kölcsönszerződésből eredően. Helyesen rögzítette azt is, és ezen megállapítását a felek sem vonták kétségbe, hogy a 2009. március 10-i adásvételi szerződéssel történt ingatlanértékesítés nem minősült adómentes termékértékesítésnek, az az úgynevezett egyenes áfa fizetés, nem pedig a fordított áfa fizetés alá tartozott.

Az alábbi indokokra tekintettel tévedett azonban, amikor az alperes tartozását 2009. július 14-én 600.386.000 forintban, az adásvételi szerződésben foglalt vételár bruttó összegében vélte fennállónak, és akkor is, amikor ezen összeget anélkül, hogy erre irányuló nyilatkozata bármelyik félnek lett volna, az I. r. felperes 535.328.992 forint tartozásával egybeszámította.

Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Áfa törvény) 159. § (1) bekezdése értelmében főszabályként az adóalany köteles a termékértékesítésről a termék beszerzője részére számla kibocsátásáról gondoskodni.

A 169. § sorolja fel a számla kötelező tartalmi elemeit, így a k), kb) pont alapján a számlának adómentesség estében, valamint abban az esetben ha adófizetésre a termék beszerzője kötelezett, tartalmaznia kell a jogszabályi hivatkozást vagy bármely más, de egyértelmű utalást arra, hogy a termék értékesítése után a termék beszerzője az adófizetésre kötelezett.

Az I. r. felperes az áfa-fizetési kötelezettségét tartalmazó, a vételár bruttó összegét feltüntető számlát 2009. július 13-án sztorizta, ezzel egyidejűleg kiállította az Áfa törvény 142. §-ára utalással, az alperes áfa-fizetési kötelezettségét feltüntető VE00090. számú számlát, fordított adózású tételként jelölve az értékesített termékeket, és amely számla szerint a „bruttó számlaérték” 500.321.667 forint.

A felek az ezt követő napon kötötték meg a kompenzálásról szóló megállapodásukat, amelyben egyrészt rögzítették a VE000090 számú számla kiállításának tényét, másrészt azt „hogya a Kft., mint eladó követelése 500.321.667 forint.”

A felek tehát nem csupán az említett számla kiállításával állapodtak meg abban, hogy az I. r. felperesnek az adásvételi szerződésből eredően 500.321.667 forint követelése áll fenn az alperessel szemben, hanem a kompenzációs megállapodásban is, mely körülmény a felek polgári jogi jogviszonyában, annak megítélése során, hogy az I. r. felperes milyen összegű követelést érvényesíthet az alperessel szemben, nem lett volna figyelmen kívül hagyható. A felek ezen időpontban tehát az alperes I. r. felperessel szembeni vételártartozását egyértelműen 500.321.667 forintban határozták meg, a vételár áfa összegét már nem tekintették felperesi követelésnek. Azt, hogy az I. r. felperes sem tekintette a vételár bruttó összegét a követelésének, mutatja az is, hogy a kompenzációs megállapodást követően továbbra is teljesített az alperes felé két részletben kölcsöntörlesztés címén még 33.200.000 forintot.

A VE000090. számú számlát az alperes befogadta, az áfa 100.064.000 forint összegét 2009. július 20-án igazoltan (A/6/8) az adóhatóság felé bevallotta. A felperesek az adóbevallás, az áfa megfizetésének tényét nem vonták kétségbe, a II. r. felperes a megismételt eljárásban lényegében csupán azzal érvelt, hogy a felek polgári jogi elszámolását illetően közömbös, hogy az adott ügyletre vételár részét képező az áfát miként kellett felszámítani, a vételárra eső áfával az alperes elszámolt-e a költségvetés felé, és ha igen miként.

A perben arra adat nem merült fel, hogy az I. r. felperes újabb számlát kiállított volna, az áfa tekintetében az adóhatóság felé bevallási, fizetési kötelezettsége keletkezett volna, e tárgyban vele szemben adóhatósági eljárás lett volna folyamatban.

Ilyen perbeli tényállás mellett azt kellett megállapítani, hogy szemben a II. r. felperes érvelésével és az elsőfokú bíróság megállapításával, az alperesnek a kompenzációs megállapodásban írtakkal megegyezően 2014. július 14-én 500.321.667 forint vételár tartozása állt fenn az I. r. felperessel szemben. A Ptk. 296. § (2) bekezdése értelmében a kompenzációs megállapodásban foglalt beszámítással az alperes I. r. felperes felé fennállt 500.321.667 forint vételár fizetési kötelezettsége és az I. r. felperes kölcsönvisszafizetési kötelezettsége ezen összeg (500.321.667 forint) erejéig megszűnt.

Az I. r. felperesnek ezen a napon 35.007.325 forint tartozása maradt fenn az alperessel szemben, ugyanakkor az alperesnek fizetési kötelezettsége az I. r. felperessel szemben nem volt.

Az I. r. felperes ezt követően teljesített két részletben - 2009. augusztus 5-én és 2009. október 29-én - összesen 33.200.000 forintot az alperes részére, az ezt meghaladó összegű tartozására figyelemmel azonban ezen teljesítésével az alperes jogalap nélkül nem gazdagodott, arra megalapozottan tarthatott igényt a kölcsönszerződés alapján.

Tekintettel arra, hogy nem volt megállapítható, hogy a kompenzációs megállapodás megkötésének időpontjában az I. r. felperesnek kölcsöntartozása az alperessel szemben nem állt fenn, továbbá az sem, hogy az engedményes II. r. felperes alappal tarthat igényt a vételár áfa összegére, tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az alperest egyrészt vételár, másrészt jogalap nélküli gazdagodás címén a II. r. felperes javára 98.257.008 forint tőke és járulékaiban marasztalta.

A II. r. felperes az alperes vételár-fizetési kötelezettsége, valamint az I. r. felperes tartozatlan fizetése hiányában megalapozottan az alperes marasztalását nem igényelheti.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a perköltségre is kiterjedően megváltoztatta, és a II. r. felperes keresetét elutasította.

Az alperes eredményes fellebbezése folytán a II. r. felperes vagylagos kereseti kérelmei közül a

harmadlagos kereseti kérelem is megalapozatlannak bizonyult, ezáltal a II. r. felperes a kereset tekintetében peresztes lett.

A Fővárosi Ítéltábla Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a peresztes II. r. felperest az alperes elsőfokú bíróság által megállapított, és a felek által kétségbe nem vont elsőfokú pertárgyérték, valamint a másodfokú eljárásban a vitatott követeléssel megegyező összegű másodfokú pertárgyérték (502.128.992 forint) alapulvételével a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja, (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alkalmazásával megállapított 26.000.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból és lerótt 2.500.000 forint fellebbezési illetékből álló első- és másodfokú együttes perköltsége megfizetésére.

A II. r. felperes az I. r. felperes, mint perbeli jogelődje és a saját illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000 forint kereseti illetéket és a Fővárosi Ítéltábla jelen perben 2013. október 11-én meghozott 16.Gf.40.319/2013/6. számú részítéletével megállapított, az I. r. felperes által le nem rótt 2.500.000 forint fellebbezési illetéket, valamint a jelen másodfokú eljárásban a fellebbezésére illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni.

Az alperesnek a perből el nem bocsátott I. r. felperessel szemben külön költsége nem merült fel, ezért annak viseléséről rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2015. november 18.

. Rutkai Éva s.k.
a tanács elnöke
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Oláhné Sárközi Veronika
bíróági ügyintéző